

toidutootmise jätkusuutlik osa, tuleb tähelepanu pöörata kõigile säästvuse aspektidele, s.o sotsiaalsele, ökoloogilisele ja majanduslikule.

Saba hammustamiste ennetamise üks peamisi tulevikuväljakutseid on probleemi mitmefaktorilise keerukuse lahendamine. Puuduvad kiired lahendused või üksikud lahendused (nt rohkem põhku või rohkem ruumi). Rootsi näide näitab, et kõiki olulisi tegureid tuleb arvestada üheaegselt. On tõenäoline, et näiteks ventilatsiooni käsitlevad üksikasjalikumad eeskirjad Rootsi seadustes mängivad olulist rolli sigade üldise keskkonna parandamises ja seega ka nende suutlikkuses stressiga toime tulla. Isegi kui kõik välised faktorid on tagatud, võivad sisemised tegurid, näiteks geneetika, suurendada saba hammustamise riski.

Teine suur samm üleminekul lõigatud sabadega sigadelt tervete sabadega sigade tootmisele on ELi sea direktiivi (EU Pig Directive) rakendamine. ELis kasvatatud sead on endiselt peamiselt lõigatud sabaga ja EL peab jätkuvalt tagama, et liikmesriigid järgiksid direktiivi. Täieliku vastavuse saavutamiseks on vaja praegustes tootmissüsteemides teha olulisi muudatusi, mis nõuavad investeerimist ja tõenäoliselt suurendavad tootmiskulusid. Seega peab kogu EL tegutsema koos, et vältida seakasvatuse ohtu seadmist üksikute seakasvatavate või liikmesriikide poolt.

5. Kokkuvõte

Rootsil on lõikamata sabaga sigade kasvatamisel pikaajalised traditsioonid, kuid saba hammustamine on Rootsi seakasvatustes väike probleem. Selles ülevaates osutatakse, et Rootsi loomade heaolu reguleerivate sätete nõuded; väiksema loomkoormuse, piisava söödafrondi tagamise, osalise pilupõranda kasutamise, kahjulike gaaside maksimaalsete piirnõrude täpsustamine ja piisava koguse allapanumaterjali regulaarne lisamine, mis on vajalik sigadele uurimusliku käitumise tagamiseks; on Rootsi seakasvatavate edus otsustava tähtsusega tervete sabaga sigade kasvatamisel. Saba hammustamise vältimiseks ja sabade lõikamise vajaduse vähendamiseks tulevikus soovitame tungivalt kehtivad ELi õigusaktid läbi vaadata, et need vastaksid paremini sigade bioloogilistele vajadustele, nagu seda on tehtud Rootsi õigusaktides.

Kirjandusallikad <https://doi.org/10.3390/ani9100812>

Wallgren, T.; Lundeheim, N.; Wallenbeck, A.; Westin, R.; Gunnarsson, S. Rearing Pigs with Intact Tails—Experiences and Practical Solutions in Sweden. *Animals* 2019, 9, 812.

Artiklit on lubatud levitada vastavalt Creative Commons Attribution (CC BY) litsentsi tingimustele (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Tõlkis Alo Tänavots

JÕUDLUSKONTROLL

Piimaveiste jõudluskontrolli tulemustest 2019. aastal

Aire Pentjärv

Eesti Põllumajandusloomade Jõudluskontrolli AS

1. jaanuaril 2020 oli jõudluskontrollis 478 karja 81 819 lehmaga. Aastaga vähenes karjade arv 37 võrra, lehmade arvus märkimisväärsed muutusi ei olnud. Jõudluskontrollis oli 96,3% Eesti lehmadest. Kõige enam oli lehmi Järvamaal (12 860), Lääne-Virumaal (10 093) ja Pärnumaal (9783). Kõige väiksem oli lehmade arv Hiiumaal (543) ja Ida-Virumaal (1085).

Kui lehmade arv pole eelmise aastaga võrreldes muutunud, siis tõuti on muutused märgatavad. Eesti holsteini tõugu (EHF) lehmi oli 934 võrra rohkem (68 881 lehma e 84,9%), seevastu eesti punast tõugu (EPK) lehmi 993 võrra vähem (12 063 lehma e 14,9%). Eesti maatõugu (EK) lehmi oli 47 rohkem kui eelmisel aastal (605 lehma e 0,7%), ka muud tõugu lehmi oli 10 võrra rohkem (270).

Läänemaa lehmadest on eesti holsteini tõugu 98,8%, Raplamaal 98,6% ja Järvamaal 98,2%. Eesti punast tõugu lehmad on endiselt ülekaalus Saaremaa karjades (56,1%). Valgamaa lehmadest on eesti punast tõugu 42,4% ja Võrumaa lehmadest 34,2%. Üle kolmandiku (209 lehma)

eesti maatõugu lehmadest on Saaremaal. Kõigist Saaremaa lehmadest moodustab see 4,2%.

Jõudluskontrollis oli 478 piimakarja, neist Pärnumaal 62, Lääne-Virumaal 59 karja ja Viljandimaa 48 karja. Kõige vähem, 8 piimakarja, oli Hiiumaa ja Läänemaal.

Keskmine lehmade arv karjas oli 171. Suurimad olid Järvamaa karjad keskmiselt 299 lehmaga, Jõgevamaal 273 ja Valgamaal 241 lehmaga, väikseimad Võrumaal 63 lehmaga ja Hiiumaal 68 lehmaga.

Esmakordselt ületas Eesti lehmade keskmine piimatoodang 10 000 kg piiri. Lehma kohta saadi **10 114 kg** piima, mis on 329 kg rohkem kui 2018. aastal. Eesti holsteini tõugu lehmade toodang oli 10 397 kg (+338 kg võrreldes 2018. aastaga). Eesti punast tõugu lehmad andsid 8908 kg (+205 kg) ja eesti maatõugu lehmad 4823 kg piima (+41 kg). Muud tõugu lehmade toodang oli ainult 5048 kg (–97 kg).

Maakondadest oli taas parim Tartumaa, kus karjade keskmine toodang oli 10 773 kg piima. Järgnesid Järvamaa (10 712 kg), Põlvamaa (10 563 kg). 10 tonni piiri ületati ka Lääne-Virumaal (10 534 kg), Jõgevamaal (10 313 kg), Pärnumaal (10 202 kg), Raplamaal (10 146 kg) ja Läänemaal (10 095 kg). Kõige väiksem oli Hiiumaa ja

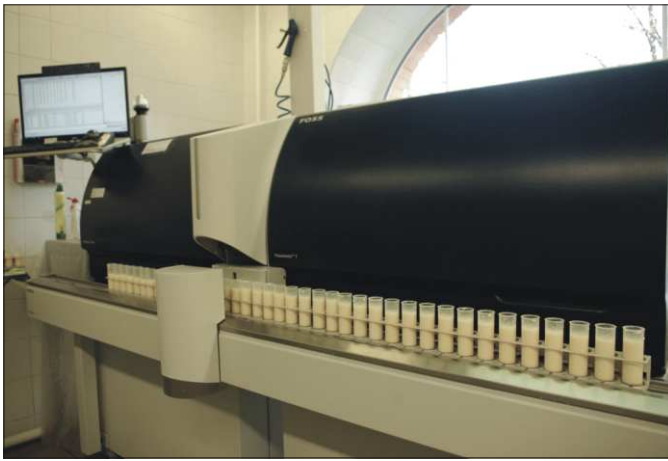

Foto 1. Piimaproovide analüüs

(T. Rimmel)

Võrumaa lehmade piimatoodang: vastavalt 7608 kg ja 8506 kg. Piimatoodang suurenes kõige enam Jõgevamaal (+547 kg) ja Lääne-Virumaal (462 kg). Harjumaal piimatoodang vähenes 173 kg võrra.

Üle 12 000 kilogrammi piima tootis 18 karja. Silmapaistva tulemuse saavutas Osaühing Kaiu LT (Raplamaa), kus lehma kohta saadi 14 340 kg piima (710 aastalehma). See on 1101 kg rohkem kui 2018. aastal. Järgnesid Osaühing Vändra Pärnumaalt (1325 aastalehma, 12 736 kg), Kõljala Põllumajanduslik Osaühing Saaremaalt (669 aastalehma, 12 696 kg), Osaühing Vändra Vara Pärnumaalt (113 aastalehma, 12 691 kg) ja Aktsiaselts Väätsa Agro Järvamaalt (2304 aastalehma, 12 548 kg). Kuna Osaühing Kaiu LT lehmade piima rasvasisaldus oli 3,23 ja valgusisaldus 3,37%, siis rasva- ja valgutoodangute arvestuses tõusis esimeseks Osaühing Härjanurme Mõis Jõgevamaalt, kus piimatoodang oli 12 361 kg, piima rasvasisaldus 4,23% ja valgusisaldus 3,44%.

Karja suurust arvestades saavutati suurim piimatoodang lehma kohta karjades, kus oli rohkem kui 1200 aastalehma. Nende kaheksa karja keskmine piimatoodang oli 11 390 kg (+195 kg võrreldes 2018. aastaga). Järgnesid 18 karja, kus oli 601–900 lehma – keskmiselt 10 995 kg piima lehma kohta (+354 kg), ja 8 karja, kus oli 901–1200

lehma, 10 541 kilogrammi lehma kohta. Viimati nimetatud grupis suurenes piimatoodang kõige enam, 410 kg võrra.

Kõige väiksemate karjade grupis on seevastu piimatoodang viimastel aastatel vähenenud. Kuni 10 aastalehmaga karjade (79 karja) keskmine piimatoodang oli 5689 kg, mis on 582 kg võrra väiksem kui 2018. aastal.

305-päevase laktatsiooni keskmine piimatoodang oli 2019. aastal 9957 kg (EPK 8950 kg, EHF 10 193 kg, EK 5118 kg). Esmapoeginud lehmad andsid laktatsiooni jooksul 9057 kg piima (EPK 7956 kg, EHF 9254 kg, EK 4703 kg), teise laktatsiooni toodang oli 10 477 kg (EPK 9299, EHF 10 733 kg, EK 4919 kg) ja vanemate lehmade piimatoodang 10 480 kg (EPK 9425 kg, EHF 10 798 kg, EK 5452 kg).

Lehmade laktatsioonitoodangute paremusjärjestuses oli parim Kõljala POÜ eesti holsteini tõugu lehm Mille, kelle 4. laktatsiooni piimatoodang oli 20 391 kg, teine oli AS Väätsa Agro lehm 18500370, kes 2. laktatsioonil lüpsis 20 123 kg, ja kolmas AS Tartu Agro lehm 16644137, kelle 3. laktatsiooni toodang oli 19 631 kg. Mille ja lehm 18500370 on läbi aegade paremusjärjestuses vastavalt esimesel ja kolmandal kohal. Teisel kohal on Torma Põllumajandusosaühingu (Jõgevamaa) lehm Maari (20 160 kg).

Eesti punast tõugu lehmade parim oli Kõljala POÜ lehm Rotik, kelle 2. laktatsiooni toodang oli 19 170 kg. Selle tulemusega tõusis Rotik läbi aegade edetabelis eesti punast tõugu lehmade parimaks ja kõigi tõugude arvestuses kõrgele 16. kohale. 2019. aasta arvestuses saavutas teise koha AS Tartu Agro lehm Marelle (4. laktatsiooni toodang 18 290 kg), kes on ka läbi aegade edetabelis eesti punast tõugu lehmade arvestuses teine. Kolmanda tulemuse sai Kõljala POÜ lehm Pirtsu (3. laktatsioon, 17 755 kg).

Eesti maatõugu lehmade 2019. aasta esikolmikut juhivad OÜ Pihla (Hiiumaa) lehm Maali (4. laktatsiooni piimatoodang 12 671 kg). Teisel kohal on 2. laktatsioonil lüpsitud 8835 kilogrammiga Sundi (omanik Peeter Haud Raplamaalt) ja kolmandal lehm 12455881 Lau Raja talust Raplamaalt (4. laktatsioon, 8592 kg).

Tabel 1. Lehmade piimajõudlus tõuti

Tõug	Aastalehmi		Piima kg	Rasva		Valku		R + V kg
	arv	%		%	kg	%	kg	
Eesti punane	12 321	15,18	8908	4,09	364	3,49	311	675
Eesti holstein	67 990	83,78	10 397	3,86	401	3,40	353	754
Eesti maatõug	567	0,70	4823	4,59	221	3,48	168	389
Muud tõud	277	0,34	5048	4,26	215	3,45	174	389
Kokku	81 155	100,00	10 114	3,89	394	3,41	345	738

Tabel 2. Parimad karjad piima rasva- ja valgutoodangu järgi 2019. aastal

Aastalehmi	Omanik	Maakond	Aastalehmi	Piima kg	Rasva		Valku		R+V kg
					%	kg	%	kg	
3–20	Indrek Kaarelson	Pärnu	10	12 241	3,26	399	3,34	409	808
21–50	Varudi Lihaveis OÜ	Lääne-Viru	31	10 105	4,26	430	3,38	341	772
51–100	OÜ Tinni	Tartu	81	12 316	3,27	403	3,47	428	831
Üle 100	OÜ Härjanurme Mõis	Jõgeva	1053	12 361	4,23	523	3,44	426	949

Tabel 3. Parimad lehmad 305 päeva laktatsiooni piimajõudluse järgi

Tõug	Nimi, nr	Omanik	Maakond	Lak nr	Piima kg	Rasva		Valku		R+V kg
						%	kg	%	kg	
EPK	Jokke 19236018	OÜ Kõpu PM	Viljandi	1.	13 609	3,58	488	2,97	404	891
	Rotik 18161076	Kõljala POÜ	Saaremaa	2.	19 170	2,94	563	3,33	638	1201
EHF	19784373	OÜ Kaiu LT	Rapla	1.	16 776	2,88	483	3,34	561	1043
	Mille 14638725	Kõljala POÜ	Saare	4.	20 391	3,24	661	3,19	650	1311
EK	17245432	Lau Raja Talu	Rapla	1.	7878	5,06	399	3,54	279	678
	Maali 13855239	OÜ Pihla	Hiiu	4.	12 671	3,96	502	3,37	428	930

2019. aastal karjas olnud lehmadest on elueatoodangute parim OÜ Kõpu PM eesti punast tõugu lehm Sula, kes 2019. aasta lõpuks oli lüpsnud 126 755 kg piima, millega on ka EPK lehmade läbi aegade edetabelis auväärsel teisel kohal; viidi karjast välja 2020. aasta jaanuaris. Eesti holsteini tõugu lehmade parim oli Kõljala POÜ lehm Täpik, kes on lüpsnud 124 249 kg. Täpik tõusis selle tulemusega oma tõu läbi aegade edetabelis 8. kohale. Parim maatõugu lehm oli Sirje Treumuthi (Pärnumaa) lehm Piisa elueatoodanguga 80 721 kg. Piisa on eesti maatõu läbi aegade edetabelis 3. kohal.

Kõigi 2019. aastal karjast välja viidud lehmade keskmine elueatoodang oli 27 927 kg, sealhulgas eesti punast tõugu lehmadel 29 120 kg, eesti holsteini tõugu lehmadel 27 754 kg ja eesti maatõugu lehmadel 19 307 kg. Keskmise elupäevade arv oli 1847, tõuti 2040 (EPK), 1812 (EHF) ja 2282 (EK).

2019. aastal registreeriti 84 014 poegimist, mis on 3480 võrra vähem kui 2018. aastal. Samas esmapoegimisi oli vaid 39 võrra vähem (28 491). Sündis 80 970 vasikat, mis on 1379 võrra vähem kui eelnenud aastal. Paistab, et suguselekteeritud sperma kasutamine hakkab tulemusi andma – lehmvasikaid sündis rohkem kui pullvasikaid. 50,7% (41 052) sündinud vasikatest olid lehmikud, kusjuures lehmikuid sündis 240 võrra rohkem kui 2018. aastal. 49,3% (39 918) sündinud vasikatest olid pullikud. Kaksikud pullvasikad sündisid 681 poegimisel, kaksikud lehmvasikad 696 poegimisel ja erisoolised kaksikud 1138 poegimisel. Mitmikuid registreeriti kuuel korral.

Surnultsündide osas on olukord paranenud. Surnultsünniga lõppes 5973 poegimist (7,1%), neist 2971 olid esmapoegimised. See on 10,4% kõigist esmapoegimistest (2016. aastal 13,0%, 2017. aastal 13,6% ja 2018. aastal 11,9%). Korduvalt poeginutel oli 2019. aastal surnultsündide osakaal 5,4%. Eesti punast tõugu lehmade poegimistest lõppes surnultsünniga 5,8%, eesti holsteini tõugu lehmadel 7,3%, eesti maatõugu lehmadel 5,0%, sealhulgas esmapoegimistest vastavalt 8,8%, 10,7% ja 5,9%.

Esmapoeginud on aasta-aastalt üha nooremad. 2019. aastal oli esmapoegimisvanus keskmiselt 25,4 kuud (2018. aastal 25,6; 2017. aastal 25,8). Eesti punast tõugu lehmade esimese poegimise vanus oli 26,7, eesti holsteini tõugu lehmadel 25,1 ja eesti maatõugu lehmadel 30,6 kuud. Kõige nooremad esmapoeginud olid Järvamaa karjades (24,4 kuud) ja Põlvamaal (24,6), vanimad Hiiu maal (31,5 kuud). Kuni 24 kuu vanuselt poegis 28,7% ja üle 34 kuu vanuselt 2,8% esmapoeginutest.

Uuslõpsiperiood oli 2019. aastal 129 päeva (EPK 127 päeva, EHF 129 päeva ja EK 135 päeva). Keskmise

poegimisvahemik oli 409 päeva pikkune. Eesti punast tõugu lehmade poegimisvahemik oli 408, eesti holsteini tõugu lehmadel 409 ning eesti maatõugu lehmadel 400 päeva.

Kinnisperioodi pikkus oli 62 päeva. Kõige pikem oli kinnisperiood eesti maatõugu lehmadel – 89 päeva, eesti punast tõugu lehmade kinnisperiood oli 66 ja eesti holsteini tõugu lehmadel 61 päeva pikkune.

Karjast praagiti 27 276 lehma. See on 1112 võrra vähem kui 2018. aastal. Peamised praakimise põhjused olid sigimisprobleemid (20,4%), udarahaigused ja -vead (18,2%) ning jäsemete haigused ja vead (17,3%). Ainevahetushaiguste ja traumade tõttu viidi karjast välja vastavalt 11,3% ja 10,8%. Sarnaselt 2018. aastaga oli karjast väljamineku keskmine vanus 5 aastat ja 1 kuu. Kõrge vanus märgiti praakimispõhjuseks 279 lehmalt (1,0%), nende lehmade keskmine iga oli 9 aastat ja 6 kuud.

Karjasolevate lehmade keskmine vanus oli sarnaselt 2018. aastaga 4 aastat ja 3 kuud. Vanimad olid eesti maatõugu lehmad (5 a ja 4 k). Eesti punast tõugu lehmadel olid keskmiselt 4 aasta ja 9 kuu ja eesti holsteini tõugu lehmadel 4 aasta ja 2 kuu vanused.

Keskmine somaatiliste rakkude arv piimas (SRA) oli 2019. aastal 254 000/ml (2018. aastal 268 000/ml). Eesti holsteini tõugu lehmade keskmine SRA oli 252 000/ml, eesti punast tõugu lehmadel 265 000/ml ja eesti maatõugu lehmadel 492 000/ml. Maakondadest oli parim Viljandi-maa, kus lehmade keskmine SRA oli 208 000, järgnesid Hiiu-maa (211 000) ja Põlvamaa (229 000). Üle 300 000 oli lehmade SRA Võrumaal (331 000) ja Ida-Virumaal (344 000).

2019. aastal analüüsisime EPJ laboris rohkem kui 850 000 piimaproovi, millest üle 97% moodustavad jõudluskontrolliproovid. Kontroll-lüpsil võetud piimaproovist määrame lisaks tavapärastele jõudluskontrolli näitajatele (piima rasva-, valgu- ja karbamiidisaldus ning somaatiliste rakkude arv) ka BHB (beetaühüdroksüvõihape) sisalduse. BHB näitajaid kasutab loomade ainevahetuse jälgimisel üle 80 loomapidaja, kelle karjades on u 40% lehmadest. Tiinuse teste tegime 2019. aastal 7700 ning mastiiditekitajaid määrasime 1800 piimaproovist.

Ülejäanud laborisse saabunud proovid (u 23 000 proovi) on peamiselt piimatööstuste poolt farmidest võetud toorpiima kvaliteediproovid, millest lisaks piima rasva-, valgu- ja karbamiidisaldusele ning somaatiliste rakkude arvule määratakse külmumistapp, bakterite üldarv ning uuritakse pidurdusainete leidumist.

Käesoleval aastal jätkame ettevalmistusi DSCC (diferentseeritud somaatilised rakud) info andmiseks loomapidajatele. Tänapäevased meetodid võimaldavad somaatiliste rakkude diferentseerimise ehk eristamise teel rutiin-

selt hinnata, kas tegemist on värske nakkusega või juba kroonilise põletikuga.

Põhjalikum info jõudluskontrolli tulemustest on jõudluskontrolli aastaraamatus ning Eesti Põllumajandusloomade Jõudluskontrolli ASi veebilehel www.epj.ee.

Sigade jõudluskontrolli tulemused 2019. aastal

Külli Kersten

Eesti Põllumajandusloomade Jõudluskontrolli AS

31. detsembril 2019 oli jõudluskontrollis 11 214 siga, kellest 11 154 paiknesid 25 erinevas karjas, ja 60 puhtatõulist kultu Eesti Tõusigade Aretusühistu (ETSAÜ) seemendusjaamas. Aasta kokkuvõtetes on kasutatud 24 farmi andmeid, kus jõudlusandmeid registreeriti kogu aasta jooksul. 2019. aastal alustas jõudluskontrolli üks ja lõpetas kolm farmi. Aastataguse ajaga võrreldes on karju kahe ja sigu 157 võrra vähem. Kõige enam sigu oli endiselt Lääne-Viru maakonnas (4071), kahes maakonnas oli jõudluskontrollis alla 100 sea ja neljas maakonnas ei olnud ühtegi jõudluskontrollialust siga.

ETSAÜ aretusprogrammi järgi peetakse karjades nii puhtatõulisi kui ka ristandemiseid. Jõudluskontrollialustest sigadest umbes kolmandiku moodustasid puhtatõulised eesti suurt valget tõugu ja eesti maatõugu sead, kusjuures tavapärasest erinevalt oli eesti suurt valget tõugu sigu aasta lõpus 186 võrra rohkem kui eesti maatõugu sigu (tabel 1). Eesti maaatõugu sigu on karjades olnud rohkem vähemalt viimase kümne aasta vältel.

Ligemale 64% jõudluskontrollis olevatest sigadest olid 2019. aastal ristandaretusemised, neist arvukaim oli populatsioon, kelle isa on eesti suurt valget ja ema eesti maatõugu siga.

Ristandaretussigade arvukus on kümne aastaga suurenenud 11%. Karja täiendamiseks parimate loomadega tehakse sigade valikul kõige rangemat selektsiooni eelkõige puhtatõulise eesti suurt valget tõugu (Y) ja eesti maatõugu (L) sigade puhul, tootes parimatega neist puhtatõulisi järglasi ja veidi väiksema aretusväärtusega emistega esimese põlvkonna ristandaretussigu (LY, YL). Ristandemiste suurem arvukus mõjutab positiivselt kesk-

mist viljakust ehk elusalt sündinud porsaste arvu pesakonnas.

2019. aastal sündis pesakonnas 0,4 elusat porsast rohkem kui aasta varem. 2003. aastast alates on viljakus samapalju suurenenud veel vaid ühel korral ja seda 2011. aastal. Siis suurenes viljakus 11,3 porsalt 11,7-le, nüüd aga 12,4-lt porsalt 12,8-le. Positiivset mõju viljakuse suurenemisele avaldas kindlasti ka teadmata tõuga emiste, kelle viljakus on olnud tagasihoidlik, arvukuse vähenemine.

Aasta lõpus karjasolevatest puhtatõulistest sigadest 0,6% olid nn isapoolsed tõud – põhiliselt djurok (D), vähesel määral pjeträän (P). Puhtatõulisi pjeträäne peetakse Eestis vaid ühes farmis, kuid nende arvukus väheneb pidevalt ja on tõenäoline, et see tõug hähtub samamoodi nagu esimese isapoolse tõuna Eestisse imporditud hämpširi tõug, mida kasutati viimasena veel 2009. aastal. Praeguseks on laialdast kasutamist leidnud teistest riikidest imporditud djuroki tõugu kuldid, kellest enamik asub ETSAÜ seemendusjaamas. Isapoolseid tõuge kasutatakse aretusprogrammis ristandemiste seemendamiseks liha tootmise eesmärgil.

Sigade jõudlusandmed on aastaid järjest olnud positiivse trendiga ja seda kinnitas ka 2019. aasta statistika (tabel 2). Seekord on põhjust rõõmustada tavalisest rohkem, sest keskmine viljakuse näitaja paranes 2018. aastaga võrreldes 0,4 porsa võrra ja pesakonnas sündis keskmiselt 12,8 elusat porsast. Viljakuse edetabeli tipus on Saimre Seakasvatuse OÜ (Viljandi maakond) ja OÜ Hinna Seafarm (Harju maakond), kus pesakonna keskmisena sündis vastavalt 14,1 ja 14,0 elusat porsast. Enamuses farmides saadi pesakonnas keskmiselt 12,2 kuni 13,9 elusat porsast. Positiivsete trendidega oli nii esmapoegijate keskmine viljakus, mis aastaga jõudis 12,1 porsani, kui ka korduvalt poeginud emiste viljakus, kellelt saadi 13,0 porsast. 2018. aastaga võrreldes hukkus elusalt sündinutest

Tabel 1. Sigade arvu muutumine tõuti 31. detsembri seisuga

Tõug	2009		2018		2019	
	arv	%	arv	%	arv	%
Eesti suur valge	2307	15,7	1872	16,4	1924	17,2
Eesti maatõug	3787	25,7	2032	17,9	1738	15,5
Ristandid	7795	52,9	7012	61,7	7165	63,9
Pjeträän	92	0,6	18	0,2	14	0,1
Hämpšir	9	0,1	–	–	–	–
Djurok	–	–	53	0,5	57	0,5
Tõug teadmata	732	5,0	384	3,3	316	2,8
Kokku sigu	14 722	100,0	11 371	100,0	11 214	100,0